

Propositioner

I proposition nr 30 föreslås att det procenttal, som ligger till grund för inkomstbeskattningen i fråga om en- och tvåfamiljsfastigheter sänks från 2,5 till 2 procent. De nya bestämmelserna föreslås gälla från och med 1966 års taxering.

Enligt proposition nr 43 föreslås att en bidragsgivning i allmänt skatteutjämnande syfte till kommunerna införs fr. o. m. år 1966. En översikt av de nya bestämmelserna kommer att efter riksdagsbehandlingen inflyta i tidskriften.

I proposition nr 84 framläggs förslag om rätt till frivillig särbeskattning fr. o. m. 1967 års taxering. Enligt detta uppkommer skattelindring om makarnas sammanlagda arbetsinkomst lägst uppgår till 36.000 kronor, i kombinationen 20.000 kronors inkomst för mannen och 16.000 kronor för hustrun. Rätten till särbeskattning omfattar inte sådana fall där ena maken arbetar i den andres jordbruk eller rörelse.

I proposition nr 87 föreslås vissa tekniska ändringar i den allmänna varuskatten bl. a. beträffande betalning genom växel samt angående begreppen yrkesmäsighet och material.

Slutligen har förslag framlagts om en skatterättslig reglering av vissa vinstöverflyttningar inom koncerner, prop. nr 126. En översikt kommer att lämnas i tidskriften sedan riksdagsbehandlingen avslutats.

Antaget förslag

Riksdagen har med vissa jämkningar antagit det s. k. skattepaketet. Se särskilda artiklar i detta och kommande nummer av tidskriften.

Motioner

Riksdagen har avslagit motioner bl. a. om rätt till avdrag vid beskattningen för gåvor till allmännyttiga ändamål (bevutsk. nr 11), om rätt till avdrag vid beskattningen för periodiskt understöd till studerande och för studiekostnader (bevutsk. nr 14) samt om avdrag vid beskattning för avsättning till reparation av hyresfastighet samt för iståndsättande av ekonomibyggnad på jordbruksfastighet (bevutsk. nr 17).

Vidare har riksdagen avslagit motioner om rätten till avdrag vid beskattningen för kostnad för resor mellan bostad och arbetsplats. Bevillningsutskottets utlåtande, nr 20, innehåller en del av allmänt intresse för läsekretsen, varför det återges här:

Enligt gällande bestämmelser äger skattskyldig rätt till avdrag vid beskattningen för skälig kostnad för resor till och från arbetsplatsen. Till ledning för taxeringsmyndigheterna har riksskattenämnden i detta hänseende meddelat anvisningar, enligt vilka avdrag för bilkostnader vid resor mellan bostad och arbetsplats under vissa betingelser bör medges efter en krona 80 öre för körd mil intill 1.000 mil per år och efter en krona för mil, när körsträckan överstiger 1.000 mil om året.

I motionerna I:91 och II:117 yrkas lagstiftning av innebörd att skattskyldig även vid körsträckor överstigande 1.000 mil skall äga rätt till avdrag, som mera överensstämmer med den verkliga kostnaden. Motionerna I:472 och II:569 inne-

håller utredningsyrkande om avdrag för resor till och från arbetsplats med belopp motsvarande de faktiska bilkostnaderna. Till stöd för yrkandet i de förstnämnda motionerna åberopas motororganisationernas bilkalkyler, medan motionärerna i motionerna I : 472 och II : 569, under hänvisning till de ersättningar, som utgår till statliga befattningshavare vid tjänsteresor med egen bil, för sin del anser det lämpligt att komplettera schablonavdraget med ett fast avdrag.

Utskottet vill med anledning härav erinra om att motororganisationernas bilkalkyler är avsedda att vara till vägledning vid beräkning av kostnader för tjänsteresor med egen bil, medan de statliga ersättningsbestämmelserna skall utgöra en grundval för fördelning av driftkostnaderna mellan staten och bilägaren. Avsikten med sistnämnda bestämmelser är, att den statiga befattningshavaren skall erhålla full täckning för sina kostnader för egentliga tjänsteresor, dock med vederbörligt iakttagande av att annan färdväg eller annat färd sätt kunnat förbilliga kostnaderna. Ersättningsbeloppen har bestämts med utgångspunkt från för hela riket representativa genomsnittliga kostnader. Anmärkas bör också att de statsanställdas reseräkningar underkastas noggrann kameral kontroll, varvid behovet av resan, körsträckan och ersättningsens storlek särskilt beaktas.

Den omständigheten att avdraget för resor mellan bostad och arbetsplats enligt särskild föreskrift i kommunalskattelagen är begränsat till belopp motsvarande skälig kostnad innebär, att rätten till avdrag för sådana resor är underkastad en diskretionär prövning. Man beaktar således att levnadskostnader inte är avdragsgilla vid beskattningen, och detta medför i sin tur att skattskyldig vid resor till och från arbetet inte kan få full kompensation för sina faktiska bilkostnader.

Såsom motionärerna framhåller har bilen alltmer kommit att framstå som ett hjälpmedel för boende och sysselsättning. Speciellt i områden med brist på arbetstillfällen och allmänna kommunikations-

medel har bilen blivit en faktor av stor betydelse. Men även annorstädes har den på grund av bostadsbristen och de stora tätorternas snabba utbyggnad kommit att alltmer anlitas vid färd till och från arbetet.

Med hänsyn härtill måste det inte minst från taxerings- och förenklingsynpunkt anses vara till fördel, att reglerna om avdrag för bilresor till och från arbetsplatsen så långt möjligt schabloniseras. Enligt utskottets mening bidrar de av riksskattenämnden utfärdade anvisningarna otvivelaktigt till större enhetlighet i rättstillämpningen och är därför av stort värde för såväl de skattskyldiga som taxeringsmyndigheterna. Härtill kommer att anvisningarna medger skattskyldig, som i sin tjänst regelmässigt använder bil, rätt till avdrag för bilkostnader vid färd till och från den fasta arbetsplatsen, oavsett om villkoren i övrigt för sådant avdrag är uppfyllda. Självfallet kan en schablon inte ge ett i alla lägen tillfredsställande resultat. Driftkostnaderna för bil varierar avsevärt inom skilda delar av landet. Inom områden, där dessa kostnader är särskilt höga, kommer de skattskyldiga att bli missgynnade. Även den av riksskattenämnden uttalade rekommendationen att reseavdraget bör reduceras, när den årliga körsträckan för färd till och från arbetet överstiger 1.000 mil, torde kunna leda till resultat, som innebär avsteg från principen att skatt skall uttas efter förmåga.

I detta sammanhang vill utskottet understryka att riksskattenämndens anvisningar inte är för taxeringsmyndigheterna ovillkorligen bindande. De är avsedda att ge upplysning om hur bilkostnadsavdraget »i regel» bör beräknas. Detta innebär att taxeringsnämnderna är oförhindrade att beräkna bilkostnadsavdraget på annat sätt än enligt anvisningarna. Utskottet anser det från rättvisesynpunkt angeläget att taxeringsnämnderna, med den lokalkännedom de besitter, avviker från schablonen därest så kan anses påkallat och medger avdrag för resor till och från arbetet efter grunder, som mera anpassats efter omständigheterna i det enskilda fallet.

FÖRENINGENS ÄRENDEN

Föreningen Taxeringsnämndsordförande och kronombud i Stockholm

höll sitt årsmöte den 1 mars 1965 på Skattehuset i Stockholm.

Vid mötet beviljades styrelsen ansvarsfrihet för 1964 års förvaltning. Genom stadgeenliga val omvaldes herrar Eidås, Enger, Littecke, Ljungberg, och Pernéus samt nyvaldes — efter herrar Hedberg och Kjellman, vilka förklarade sig förhindrade emottaga omval — herrar B Kwarnmark och G Sundman.

Styrelsen består under 1965 av uppboråsrevisorn Henry Eidås, ordförande, byrådirektören G Pernéus, vice ordförande, byrådirektören F Enger, sekreterare, banktjänstemannen Birger Ljungberg, skattmästare, överstelöjtnanten Börje Kwarnmark samt förste byråsekreteraren G Sundman.

Till revisorer omvaldes nämndemannen Einar Håkansson och trafikinspektören Einar Leander.

I anslutning till årsmötesförhandlingarna hade anordnats en diskussion rörande

Enligt utskottets mening kan det förutsättas att riksskattenämnden har denna avdragsfråga under fortsatt uppmärksamhet. Sålunda torde nämnden komma att beakta i vad mån ökade priser och avgifter bör medföra en höjning av milkostnadsavdraget och om anledning eventuellt kan finnas till justering av regeln, att avdrag vid körsträckor över 1.000 mil skall utgå med reducerat belopp.

På grund av det anförda anser utskottet sig inte kunna bifalla yrkandena i motionerna.

de aktuella taxeringsspörsmål m. m. i vilken deltog skattedirektören, förste taxeringsintendenten m. fl. representanter för ÖÄ:s skatteavdelning ävensom uppboråsdirektören och andra företrädare för uppboråsverket.

Föreningen Blekinge läns taxeringsnämndsordförande och kronombud

höll den 18 mars 1965 sitt ordinarie årsmöte å Hotell Savoy i Karlskrona. Ett 50-tal medlemmar hade samlats till mötet.

Förhandlingarna leddes av föreningens ordförande, f. d. häradsskrivaren Alfred Linderson, Karlshamn.

Efter föredragning av styrelse- och revisionsberättelserna beviljades styrelsen ansvarsfrihet för verksamhetsåret 1964.

Styrelsen fick följande sammansättning: f. d. häradsskrivaren Alfred Linderson, Karlshamn, lantbrukaren Börje Johnsson, Mörrum, kontraktsprosten Torsten Knutsson, Ramdala, förste landskanslisten Per Ingmarsson, Karlskrona, samt lantbrukaren Bengt Thomasson, Lister-Mjällby.

Styrelsesuppleanter blev kommunalkassören Erik Röhné, Nättraby, lantbrukaren Hugo Andersson, Torsabjörke, samt e. landskanslisten Barbro Nilsson, Karlskrona.

Till revisorer valdes f. d. polismannen Thure Johnsson, Mörrum, och häradshövdingen Svante Johansson, Asarum. Till revisorssuppleant utsågs kanslibiträdet Gun Mårtensson, Ronneby.

Till ombud vid riksföreningens årsmöte 1965 utsågs stationsföreståndaren Hilding Lindstén, Mörrum och förste landskanslisten Per Ingmarsson, Karlskrona med f. d. polismannen Thure Johnsson,